

ἔσφιγγε σπασμωδικῶς καὶ δὲν τὸν ἄφινε.

«Μπὶλ, ἐκραύγασε προσπαθοῦσα νὰ στηριξῆ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὁ κύριος ἐκείνος καὶ ἡ καλὴ ἐκείνη κυρία μοῦ ἐπρότειναν ἀπόψε νὰ ὑπάγω νὰ ζήσω εἰς τὰ ξένα, ὅπου θὰ εὖρω καταφύγιον. Ἄρῃσέ με νὰ τους ἴδω καὶ πάλιν καὶ νὰ τους παρακαλέσω νὰ λάβουν τὴν ἴδια καλωσύνη καὶ διὰ σέ' γὰρῖσωμεν αὐτὸν τὸν κατηραμένον τόπον' νὰ πᾶμα μακριὰ, καθένας μας χωριστὰ νὰ ζήσωμεν καλλίτερη ζωὴ, καὶ μὴν ἐπανίδῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον' νὰ λησμονήσωμεν ὅσα ἐκάμαμεν καὶ μόνον εἰς τὰς προσευχάς μας νὰ τα ἐνθυμώμεθα. . . Πάντοτε ἔχει κανεὶς καιρὸν διὰ νὰ μετανοήσῃ' μοῦ τὸ εἶπαν. . . καὶ καταλαμβάνω τώρα πῶς ἦτο σωστό' ἀλλὰ χρειαζόμεθα καιρὸν. . . ὀλίγον καιρὸν! . . .»

Ὁ κακοῦργος κατορθώσας νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ἤρπασε τὸ πιστόλιόν του. Ἀλλὰ, καίπερ τετυφλωμένον ἐκ τοῦ θυμοῦ καὶ σχεδὸν μανιώδῃ, οὐδόλως διέλαθεν αὐτὸν ὅτι θὰ προεδίδετο παραχρῆμα ἐκ τῆς ἐκπυροσροτήσεως. Ὁθεν ἐπάταξεν δις διὰ τοῦ κοντακίου τὴν κεφαλὴν τῆς νεάνιδος, ἥτις ἤγγιζε σχεδὸν τὴν ἰδικὴν του.

Ἐκλονήθη ἡ Νάνσυ καὶ ἔπεσε, τυφλωθεῖσα ἐκ τοῦ ἀφθόνου αἵματος, τοῦ ἐκρεύσαντος ἐκ τοῦ μετώπου αὐτῆς. Ἀνεσηκώθη ὅμως μετὰ κόπου εἰς τὰ γόνατα, ἐξήγαγε τῶν κόλπων τῆς λευκὸν μανδύλιον, — τὸ ὑπὸ τῆς Ῥόζας Μαιουλάη δοθὲν αὐτῇ, — καὶ συνάψασα τὰς χεῖρας, ὑψωσεν αὐτὸ εἰς τὸν οὐρανόν, ὅσον αἰ ἐκλείπουσαι δυνάμεις αὐτῆς ἐπέτρεπον καὶ ἐφέλλισε προσευχὴν ἐπικαλουμένη τὸ ἔλεος τοῦ Πλάστου.

Ἦτο ἀποτρόπαιον τὸ θέαμα. Ὁ δολοφόνος ἐθάδισε μὲ κλονούμενα βήματα πρὸς τὸν τοίχον, καὶ θεις τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἤρπασεν ἐν ῥόπαλον καὶ ἀπετελεῖωσε τὸ θυμά του.

Ἔπειτα τὸ τέλος.

**Π

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κύριε διευθυντὰ τῆς Ἑστίας,

Ὁ κύων Ἀζώρ, περὶ οὗ ἐμνημονεύσατε ἐν τῷ *Δελτίῳ* (ἀριθ. 101) τοὺς χαριτωμένους στίχους τοῦ κ. Α. Ρ. Ῥαγκαβῆ, ἠδύνατο νὰ ἀξιώθῃ βιογραφίας, περιεργότερας ἕως τινῶν ἐξ ἐκείνων αἰτινες ἐδημοσιεύθησαν ἢ πρόκειται νὰ δημοσιευθῶσιν ἐν Γενεύῃ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Εὐρώπης περὶ τινῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος. Δυστυχῶς δὲν ἔχω τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς τοῦτο ἐπιτηδεϊότητα' ὅθεν ἀρκοῦμαι νὰ κοινοποιήσω δι' ὑμῶν εἰς τὸν μέλλοντα αὐτοῦ ἱστορικόν, ὅτι πολλὰ ἐγράφησαν ἐν Ἀθῆναις εἰς τιμὴν τοῦ καλοῦ κάγαθοῦ τούτου κυνὸς ποιήματα, ὧν τὸ κάλλιστον, κατ' ἐμὲ, εἶνε τὸ τοῦ συντάκτου τῆς «Ἐφημερίδος» κ. Ι. Καμπούρογλου, τὸ ὅποιον, καὶ τοὶ ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ «Ἀττικῷ Ἡμερολογίῳ» τοῦ 1871, θέλουσι νομίζω εὐχαρίστως ἴ-

δει οἱ ἀναγνώσται ὑμῶν καὶ ἰδίως αἱ ἀναγνώστριαι ἀνατυπούμενον εἰς τὰς στήλας τῆς Ἑστίας.

Εἰς τῶν συνδρομητῶν σας.

Ἴδου τὸ ποίημα :

Τίς λέγει πῶς ἀνάξιος εἶν' ὁ Ἀζώρ ἐπαίνων,
ὁ ἀπαλόθριξ ὁ Ἀζώρ, ὁ γέρον εὐγενής ;
Γηράσκει θωπευόμενος καὶ τὴν οὐρὰν του σαίνων,
— ὠραῖος, ὡς αὐτὸς, κανεὶς.

Καὶ εὐτυχής ! οὐδέποτε αισθάνεται φιλίαν,
εἰμὴ πρὸς μόνους τοὺς πιστῶς θωπεύοντας αὐτόν !
Δὲν θὰ γνωρίσῃ βέβαια ποτὲ τὴν ἀθυρίαν
ἀποτυχόντων ἑραστῶν.

Καὶ τὰ δεινὰ αἰσθήματος μὴ ἀνταμειβουμένου
οὐδέποτε θὰ ὑποστῇ' μὲ δόσαν ἀρετὴν
ῥωμαντισμοῦ, ποιήματος κακῶς στιχοῦργημένου
δὲν θὰ τὸν ἴδῃς ποιητὴν.

Εἶναι τρυφή τῶν κυριῶν' λυποῦνται αὐταί, χαίρουν,
ἢ πάσχουν τι ἀόριστον, τίς οἶδε διὰ τί ;
Ἀμέσως τὸν πιστὸν Ἀζώρ εἰς τὴν ἀγκάλην φέρουν.
ὦ ! τύχη ἐπιθυμητή !

Σιγᾷ εὐγλώττως ὁ Ἀζώρ, ὡς ἄγαλμα ἀρχαῖον.
Πόσοι τὸ δῶρον ἔχοντες θνητοὶ τῆς λαλιᾶς
χρῆσιν αὐτοῦ ποιοῦν ἀσχερὰν, φλυαριῶν ματαίων
πληροῦντες τότας ἀγυῖάς !

Δὲν βλέπει ἕως ὄνειρα σταν βαθὺ κοιμάται.
Καλλίτερα' κατήνησε καὶ ἐξήπνοι πολλοὶ
νὰ βλέπουν ὄνειρα μωρὰ' — τοσοῦτον ἀπατάται,
πᾶς ὅστις ὄνειροπολεῖ.

Λοιπὸν αισθάνετ' ὁ Ἀζώρ' ἔχει ψυχὴν ἐπίσης
καὶ μᾶλλον διορατικὴν καὶ μᾶλλον ἰσχυράν
τῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἐπειδὴ τὸν ὀδηγεῖ ἡ φύσις
ν' ἀρχήται σαίνων τὴν οὐρὰν.

Τοιοῦτος εἶναι ὁ Ἀζώρ ὁ ἀπαλόθριξ κύων.
Παρήγορος τῆς θλίψεως καὶ σύντροφος χαρᾶς,
τοῦ γέλωτος ῥιπίδιον, μανδύλιον σακρούων,
εὐγνώμων μέχρι τῆς οὐρᾶς.

Τοὺς στίχους τούτους δέχθητι, Ἀζώρ, καὶ μὴ γαυγίσῃς,
καὶ τοὶ στερούμενος λεπτῆς ἀνθρώπων ἀκοῆς.
Πολλὰ τῶν ζώων λογικὰ δὲν μ' ἐννοοῦν ἐπίσης,
— μ' ἐν θώπευμα σὺ μ' ἐννοεῖς.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὁ καύσων ἦν ἀφόρητος,
ἔμελλε δὲ νὰ δικασθῇ κακοῦργος, ὅστις εἶχε μα-
χαιρώσει γυναϊκά τινα.

— Τὸν γνωρίζεις ; εἶπεν ὁ πρόεδρος τῇ πα-
θούσῃ δακτυλοδεικτῶν τὸν κακοῦργον.

— Ἄν τὸν γνωρίζω ; . . . ὀϊγος μὲ κατα-
λαμβάνει νὰ τὸν βλέπω.

— Εὐτυχῆς σὺ ! εἶπεν ὁ πρόεδρος, σπογγί-
ζων τὸν ἰδρωτά του.

*

— Μαμά, τί πράγμα εἶνε ἄγγελος ;

— Ἄγγελος, κόρη μου, εἶνε ἓνα παιδάκι μὲ
πτερὰ.

— Μὰ λοιπόν. . . ἡ γκουβερνάντα μου δὲν
ἔχει πτερὰ' διατί ὁ μπαμπᾶς τῆς λέγει πάν-
τοτε : ἄγγελέ μου ;

Γινώμκι καὶ σκέψαις ἡθικὰ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΔΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετὰφρασις Γ. Ζωχιου.]

62.

Ἡ εἰλικρινεὶα δικλῆς τις εἶναι τῆς ἀνθρωπί-